עשין מח טוש"ע אה"ע

כימן לו סעיף טו: ה מייי פכ"ג מהלכות מלוה הלכה טו טו סמג מרוה הלכה שו היי חימו

עשין לד טוש"ע ח"מ סימן

נד סעיף ב:

תומפות רי"ד

וליחוש דלמא מפקא עדי הינומא בהאי בי דינא

הינומא בהאי בי דינא וגביא ומפקא כתובתה או

עדי הינומא בב״ד אחרינא

וגביא א"ר אבהו זאת

אומרת כותבין שובר פי׳

ולא מצי אידד למימר ולא מצי איון למימו א״א לשמור שוברי מפני העכברים אלא או תקרע

לי שמרא או לא איח לד

כלום אלא פורעו בע״כ והוא כותב לו שובר ודלא

כמ"ד בב"ב דאין כותבין שובר והכי אסיקנא שם

בג"פ (דף קעא ע"ב) דכותבין

שובר: ת"ר כיצד מרקדין לפני הכלה. ב"ש אומרים

二120

לקמן נפירקין (לקמן הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא. מימה דתנן נפירקין (לקמן כת.) אלו נאמנים להעיד בגודלן מה שראו בקטנותן זכורני בפלונית שינאה בהינומא וראשה פרוע וקאמר בגמ' מ"ט כיון דרוב נשים בתולות נישאות גילוי מילתא בעלמא הוא והשתא היכי מיירי אם

יש לה קול למה לריך שום עדות לרב ניזיל בתר רובא כדפריך הכא ואי אין לה קול א"כ איתרע לה רובא ויצטרך שני עדים כשרים וכי תיתא דכשמעיד הוא שראה בקוטנו ואחר עמו חשבינן קול הא פריך הכא סהדי שקרי נינהו ויש לומר דרוב נשים בתולות נישחות עדיף מרוב נשים הנישחות בתולות יש לה קול וכי אין לה קול לא יתרע כל כך רוב דבתולות נישאות שלא יועיל עדות דראה בקוטנו ואחר עמו:

וליחוש דלמא מפקא כו'. ואפי׳ ע"י עדי הינומא לא היה לה לגבות עד שתחזיר לו הכתובה כיון שיכול לבא לידי הפסד במה שנשארה כתובה תחת ידה דלא מיבעיא למ"ד דיכול לטעון אחר מעשה ב"ד דמפסיד דאם לא יהיה לה כתובה יהי׳ נאמן לומר פרעתי אלא אפילו למ"ד דלא מצי טעין אחר מעשה בית דין מפסיד במה שהכתובה תחת ידה שאם תתבענו פעם אחרת ולא יהיו לה עדי הינומא יהא נאמן לומר פרעתי מנה במגו דאי בעי אמר אלמנה נשאתיך או אם יהא במקום שאין מכירין אם היא אשתו יהיה נאמן לומר פרעתי הכל במגו דאי בעי אמר אין את אשתי והשתא שהכתובה בידה תוליא מאתים וכיון שיכול לבא לידי הפסד אין לו לפרוע: זאת אומרת בותבין שובר. אע"ג דהכא לא אפשר דאיכא למיחש דלמא תשרוף כתובתה בעדים והדרא וגביא בעדי הינומא כדאמרינן בסמוך ודלמא הדרא ומפקא בעדי הינומא וגביא למ"ד הטוען אחר מעשה בית דין לא אמר כלום וע"כ זקוק הוא לשובר מ"מ דייק שפיר דבעלמא נמי כותבין שובר דאי אין כותבין בעלמא למה יפרע כאן כיון שיכול לבא לידי הפסד במה

שהכתובה בידה כדפירשנו: בותבין שובר. אע"ג דנפרק גט פשוט (ב"ב קעא: ושס) מפרש טעמא דמאן דאמר כותבין שובר משום דעבד לוה לאיש מלוה לאו דוקא לוה אלא הוא הדין בכל חוב כמו כתובה דהכא ושטרי מקח דאמר התם דכותבין שובר: מאר איבדה איבדה באור. וח״ת ח״כ חפי׳ נמקום שכותבין הוה ליה לאוקמי ומאי דוחקא לאוקמי במקום שאין כותבין וכתב לה איהו ואור"ת דבמקום שכותבין ונשרפה

איכא למיחש שכתב לה כתובה אחרת דאסור להשהותה בלא כתובה מיהו הוה מלי לאוקומה במקום שכותבין ונשרפה אחר הגירושין דליכא למיחש שמא כתב לה אחרת אלא שנראה לו דוחק: ותן איבדה למה לי. אף על גב דלכאורה היינו פירכא קמייתא דפריך היינו נשרפה יש ליישב דהכי האמר ותו אפילו אם נאמר דנשרפה הוי פירושא דנאבדה מכל מקום תקשי איבדה למה לי: ארתבוםי הוא דאיתניםו. נראה דמיירי כגון דאיכא מגו דאי בעיא אמרה אין בידי כלום דאי לאו הכי אמאי מהימנא

ואם מאמר בחילוק קליות דאמר לקמן ארמלמא לית לה כסני אמאי לא חיישינן דלמא מפסה כו' כדאמר הכא ואומר רבינו תם דדוקא בדבר שיש טורח כגון חבית דהכא יכולה לומר דאיתניסו אבל קליות ושאר דברים שהן קלים לעשות לא:

ווו הואיל ואין לה קול. שאין מעיד עליה שילתה בהינומא: כי אתו עדים מחי הוי. כיון דחזקה דיש לה קול הרבה היו יודעין: דלמח מפקח עדים. עדי הינומה: כותבין שובר. שכשיפרע לה כתובתה תכתוב לו שקבלה כתובתה ויהיה בידו לזכות: זאם אומרם. ודלא

כמאן דאמר אין כותבין בבבא בתראף): רב פפא אמר. לעולם אין כותבין דנמלא זה לריך לשמור שוברו מן העכברים ומי שיש לו שטר על חברו או יביא השטר ויחזירנו או לא יטול כלום ומתני׳ במקום שאין כותבין כתובה אלא סומכין על תנאי בית דין שתקנו לבתולה מאתים ולאלמנה מנה דליכא למיחש לדלמא הדרה ומפקא לה: דמתני לה. לדרבי אבהו ולדרב פפח: הטמינה כחובתה. והיח תובעת מאתים והוא אומר אלמנה נשחתיך: רקדו לפניה. חם יש עדים שרקדו לפניה ביום נישואיה: כום של בשורה. המבשר עליה סימני בתולות ולקמן מפרש מחי היח: חלח. הכי האמר כל איבדה כמי שהטמינה בפנינו דמי ולא גביא והכי קתני איבדה כתובתה הטמינה כתובתה נשרפה כתובתה אם רקדו לפניה וכו'. והכי פירושה אמרה אבד שטר כתובתה הרי היא כמי שהטמינה כתובתה בפנינו כדי להוליא ולגבות פעם שניה ואינה גובה כלום אא"כ מביא השטר ואם אמרה נשרפה ויש עדים שנשרפה דהשתא ליכא לחיחש לחידי תביא עדים שרקדו לפניה שזהו סימן לבתולה ותגבה מחתים: מחן דמתני לה. לדרבי אבהו ורב פפא אברייתא: כל שכן אמתניתין. דכיון דאברייתא דקתני בהדיה חיבדה כתובתה גביה ועלה קאמר רב פפא דלא גביא ומתרץ לה דחדה קתני היבדה כתובת׳ הרי היא כמי שהטמינה וכשנשרפה הוא דקא גביא ולעולם אין כותבין שובר כל שכן דאמתני׳ איכא למיתני פלוגתא דרב פפא אדר׳ אבהו למימר דבמקום שאין כותבין כתובה עסקי': ומאן דמסני. פלוגתא דרב פפא ודר׳ אבהו אמתני: אבל אברייתא לא. מתני ליה דודאי שמעינן מינה דכותבין שובר דהא במקום שכותבין כתובה עסקינן: כי קושיין. דקתני איבדה כתובתה ולא ניחא לשנויי שינויא דחיהא למימר איבדה כתובת' כהטמינה כתובתה קאמר: כיון דלא אפשר. כגון במקום שאין כותבין כתובה וגובות על פי עדים ויש לחוש לשמח תלך לב"ד אחר ותביא עדים אחרים ותגבה פעם שניה ודאי כתבינן שובר: ראויה היתה זו לאכול בתרומה. אי

ולא בעולה שתפסל לכהן מחמת זנות: בלה מתקיף לה רב פפא. ומה זו עדות ללא נישאת אלמנה: אטו. אי נישאת כשהיא אלמנה לכהן הדיוט מי לא אכלה בתרומה: זו ראשית. בעילתה ראשית: זימנין דתפסה מאחים. בלא בית דין וכי בעינן לאפוקי מינה משום דאין עדים שהעבירו לפניה אמרה איתנוסי הוא דאיתניסו שיכורים היו מאונס יין המשתה הלכך השתא אתו עדים שהעבירו לפניה פתוחה ותו ליכחי מידי: כילד מרקדים. מה אומרים לפניה:

עברו קמאי אתנוםי הוא דאתניםו יחנו רבנן

כיצד מרקדין לפני הכלה בית שמאי אומרים

נישאת לכהן דבתולה שלמה נמצאת

א) [שבת עט. לקמן נו. פט. נ) שבת עט. ב"ב קעא:, ג) מסכת דרך ארן פ"ו, ד) [דף קעא:], ד) בס"א נוסף: למיחש,

וזו הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא °אי כל הנשאת בתולה יש לה קול כי אתו עדים מאי הוי הגך סהדי שקרי נינהו אלא אמר רבינא רוב הנשאת בתולה יש לה קול וזו הואיל ואין לה קול איתרע לה רובא: אם יש עדים שיצתה בהינומא וכו': וליחוש דלמא מפקא עדים בהאי בי דינא וגביא והדר מפקא לה לכתובה בהאי ב"ד וגביא בה א"ר אבהו זאת אומרת ייכותבין שובר רב פפא אמר ״במקום שאין כותבין כתובה עסקינן ואיכא דמתני לה אברייתא איבדה כתובתה השמינה כתובתה נשרפה כתובתה רקדו לפניה שחקו לפניה העבירו לפניה כום של בשורה או מפה של בתולים אם יש לה עדים באחד מכל אלו כתובתה מאתים וליחוש דלמא מפקא עדים בהאי ב"ד וגביא והדר מפקא לכתובתה בהאי ב"ד וגביא בה א"ר אבהו זאת אומרת ייכותביז שובר רב פפא אמר במקום שאין כותבין כתובה עסקינן והא איבדה כתובתה קתני דכתב לה איהו סוף סוף מפקא לה וגביא בה מאי איבדה איבדה באור א"ה היינו נשרפה ועוד הטמינה מאי איכא למימר ותו איבדה למה לי אלא כל איבדה כי הממינה בפנינו דמי ולא יהבינז לה עד דאמרי עדים נשרפה כתובתה מאן דמתני לה אברייתא כל שכן אמתני' ומאן דמתני לה אמתני' אבל אברייתא לא כי קושיא: אם יש עדים כו': וליחוש דלמא מפקא עדי הינומא בהאי ב"ד וגביא והדר מפקא עדי הינומא בבי דינא אחרינא וגביא במקום דלא אפשר ודאי כתבינן שובר: העבירו לפניה כום של בשורה: מאי כום של בשורה אמר רב אדא בר אהבה כום יין של תרומה מעבירין לפניה כלומר ראויה היתה זו לאכול בתרומה מתקיף לה רב פפא אטו אלמנה מי לא אכלה בתרומה אלא אמר רב פפא זו ראשית כתרומה ראשית תניא רבי יהודה אומר חבית של יין מעבירין לפניה אמר רב אדא בר אהבה בתולה מעבירין לפניה סתומה בעולה מעבירין לפניה פתוחה אמאי ניעבר קמי בתולה וקמי בעולה לא ניעבר כלל זימנין דתפסה מאתים ואמרה אנא בתולה הואי והאי דלא

גליון הש"ם וה נדה דף כט ע"ח:

מוסף רש"י כי אתו עדים. שינאה בהינומא, מאי הוי. מאחר שהן עלמן אין יודעין אס ניסת בתולה או אלמנה נמצא דאין כאן קול כלל, הגך סהדי שקרי גינהו. ולא ראוה יולאה בהינומא (רשב"ם ב"ב צב:). רוב הנשאת בתולה יש לה קול. מתוך שיש שמחה בנישוחי בתולה נוכרים בה בני חדם מוחוו איתרע לה כני לאט (שם). איונו ע לאו רובא. דבתולות נישאות, דרובן יש להן קול מכחיש כמו של אומו כוב. וכיוו דאיכא למימר הכי למימר הכי המוליא מחברו עליו הראיה מחח.